

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 67/2019-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej spoločnosťou Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s. r. o., Hlavná 31, Trnava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Tomáš Pavlovič, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Cob 77/2018 z 19. marca 2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 7 Cb 77/2017 z 24. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], od m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2019 elektronicky a následne 26. júna 2019 poštou doručená sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“),

vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 77/2018 z 19. marca 2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 Cb 77/2017 z 24. augusta 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala okresnému súdu žalobu o zaplatenie sumy 118,20 € proti žalovanej – [REDAKOVANÉ] – ml., [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], z titulu nezaplatenia odmeny za poskytovanie služieb. Okresný súd vydal platobný rozkaz sp. zn. 7 Cb 77/2017, v ktorom žalovaná nebola označená IČO-m ani iným rovnocenným identifikačným znakom, napríklad dátumom narodenia alebo rodným číslom. Sťažovateľka preto požiadala okresný súd, aby vydal opravné uznesenie v zmysle § 224 Civilného sporového poriadku, pretože povinnosťou okresného súdu bolo v platobnom rozkaze uviesť presné označenie strán. V zmysle § 133 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) za presné označenie strán sa považuje ich označenie menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu alebo pobytu, dátumom narodenia alebo iným identifikačným znakom. Okresný súd návrh sťažovateľky zamietol uznesením sp. zn. 7 Cb 77/2017 z 24. augusta 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), ktoré odôvodnil tým, že v čase vydania platobného rozkazu žalovaná už nebola vedená ako podnikateľský subjekt, a preto pri označení žalovanej údaj o identifikačnom čísle vynechal.

3. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 3 Cob 77/2018 z 19. marca 2019 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) potvrdil uznesenie okresného súdu z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie opravného uznesenia, pretože nedošlo k chybe v písaní, počítaní ani inej zrejmej nesprávnosti, ktorú je možné napraviť opravným uznesením. Napokon krajský súd skonštatoval, že v danej veci je potrebné zohľadniť fakt, či okresný súd vôbec mohol vydať platobný rozkaz proti neexistujúcej žalovanej, avšak námietky vznesené sťažovateľkou

pri návrhu na vydanie opravného uznesenia nie sú spôsobilé privodiť opravu platobného rozkazu, pretože ich mala sťažovateľka uplatniť v odpore proti platobnému rozkazu.

4. Podľa sťažovateľky je nepochybné, že identifikačné číslo pridelené konkrétnej fyzickej osobe – podnikateľovi ho odlišuje od ostatných podnikateľských subjektov a v prípade zániku podnikateľského subjektu ho nemožno opakovane prideliť inému subjektu, zostáva teda jedinečným identifikačným údajom fyzickej osoby – podnikateľa. Sťažovateľka preto označila žalovanú v zmysle § 133 ods. 1 CSP identifikačným číslom, ktoré je jednoznačným identifikátorom takej osoby a nie je dôvod uvádzať aj dátum narodenia. Na základe tohto identifikátora je možné konkrétnu osobu, ktorá je neskôr povinnou v exekučnom konaní, identifikovať bez akýchkoľvek pochybností. Civilný sporový poriadok podľa sťažovateľky nerobí rozdiel medzi fyzickou osobou podnikateľom a nepodnikateľom, a preto identifikačné údaje v žalobe, ktorými sú dátum narodenia a identifikačné číslo, sú pre potreby procesnej praxe vzájomne zameniteľnými identifikačnými údajmi. Nie je preto odôvodnené popri mene, priezvisku, adrese pobytu a identifikačnom čísle podnikateľa od žalobcu vyžadovať aj uvedenie dátumu narodenia, keď Civilný sporový poriadok umožňuje namiesto dátumu narodenia použiť iný identifikačný údaj.

5. Sťažovateľka argumentovala, že vzhľadom na to, že fyzická osoba – podnikateľ je povinná vo svojich obchodných dokumentoch uvádzať iba obchodné meno, miesto podnikania a identifikačné číslo a jej obchodný partner ani nie je oprávnený od nej žiadať ďalšie dodatočné údaje, považuje sťažovateľka za neprimerané vyžadovať od nej ako žalobkyne (podnikateľského subjektu), aby zbierala, uchovávala a spracovávala iné identifikačné údaje obchodných partnerov. Sťažovateľka sa k dátumu narodenia žalovanej ani nemala ako dostať. Pokiaľ by uvedená právna argumentácia nebola rešpektovaná, mohlo by dôjsť k porušeniu práva žalobcu na prístup k súdu, čoho dôsledkom by mohlo byť *denegatio iustitiae*.

6. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v čase vydania platobného rozkazu žalovaná už nebola vedená ako podnikateľský subjekt, nepoužívala

uvedené IČO, a preto ho okresný súd nemohol uviesť ani pri označení žalovanej. Podľa názoru sťažovateľky identifikačné číslo podnikateľa je nezameniteľným identifikátorom fyzickej osoby podnikateľa, ktoré nikdy nebude pridelené inému podnikateľskému subjektu, a to ani po ukončení podnikania a ani po smrti fyzickej osoby podnikateľa. Ide teda o legitímny identifikačný údaj žalovaného, ktorým je možné žalovaného dostatočným spôsobom identifikovať aj po ukončení podnikania. Z týchto dôvodov súd I. inštancie mal a mohol opraviť vydaný platobný rozkaz spôsobom, že doplní označenie žalovanej tak, ako ju označil žalobca v samotnej žalobe.

7. Sťažovateľka tiež uviedla, že takto vydaný platobný rozkaz nie je pre nedostatok označenia žalovanej spôsobilým exekučným titulom, pretože neidentifikuje žalovanú nezameniteľným spôsobom. Ide o neurčitý exekučný titul a v exekučnom konaní nebude na podklade tohto exekučného titulu vydané poverenie (pre nedostatok označenia žalovanej), a tým sa sťažovateľke zmarí reálna vymožitelnosť jej súdom priznaného práva, čím dochádza k zásahu do jeho práva na prístup k súdu a k zásahu do jej majetkového práva priznaného súdnym rozhodnutím.

8. Sťažovateľka poukázala aj na tú skutočnosť, že súd je povinný v platobnom rozkaze analogicky v zmysle § 220 CSP uviesť presné označenie strán. Uvedené sa vyžaduje na ten účel, aby vydané rozhodnutie bolo platným a vykonateľným exekučným titulom. Okresný súd vydal platobný rozkaz č. k. 7 Cb 77/2017-34 bez toho, aby v rozhodnutí uviedol presné označenie žalovanej, keďže v platobnom rozkaze absentuje identifikačný údaj žalovanej v podobe dátumu narodenia a pod. Tým okresný súd porušil ustanovenia Civilného sporového poriadku a znemožnil sťažovateľke úspešne domáhať sa svojho práva podaním návrhu na vykonanie exekúcie, pretože exekučný titul – platobný rozkaz č. k. 7 Cb 77/2017-34 nespĺňa požiadavky formálnej vykonateľnosti. Na exekučné konania sa rovnako aplikuje § 133 ods. 1 CSP a bez dostatočného označenia žalovaného v rozhodnutí súdu exekučný súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne. Z uvedeného dôvodu považuje sťažovateľka samotný postup súdu prvej inštancie pri vydávaní platobného rozkazu za nesprávny.

9. Sťažovateľka zastáva názor, že pokiaľ krajský súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre vydanie opravného uznesenia, s uvedeným názorom nemožno súhlasiť, pretože išlo o zrejmu nesprávnosť, ktorá sa netýkala výroku súdneho rozhodnutia, ale iba označenia sporovej strany. Ak by bol pripustený názor, že neboli splnené podmienky pre vydanie opravného uznesenia, sťažovateľka ako žalobkyňa nemá inú zákonnú možnosť ako napraviť pochybenie okresného súdu a musí sa uspokojiť s tým, že okresný súd vydal súdne rozhodnutie v rozpore s Civilným sporovým poriadkom a nemôže sa domôcť nápravy tohto stavu, pretože nie je legitimovaná podať odpor, ktorý aj tak môže smerovať iba proti výroku súdu, a nie k identifikačným údajom strán.

10. Podľa sťažovateľky napadnuté uznesenie nie je odôvodnené dostatočným spôsobom, keďže krajský súd sa nevyjadril k argumentom sťažovateľky uvedeným v podanom odvolaní, neuviedol, aké konkrétne podmienky sú vyžadované pre vydanie opravného uznesenia a ktoré z nich neboli v danej veci splnené. Sťažovateľka sa domnieva, že pri vydaní platobného rozkazu č. k. 7 Cb 77/2017-34 došlo k zrejmej nesprávnosti v časti označenia žalovanej, ktorá nebola označená žiadnym identifikačným údajom v zmysle § 133 ods. 1 CSP. O zrejmu nesprávnosť ide z dôvodu, že okresný súd mal k dispozícii žalobu, v ktorej sťažovateľka žalovanú dostatočným spôsobom označila, súd mal k dispozícii údaje z registra obyvateľov, podľa ktorého súd vedel, resp. mohol vedieť dátum narodenia žalovanej.

11. Pokiaľ krajský súd v napadnutom uznesení uvádza, že žalovaná, tak ako bola označená v žalobe, už v čase podania žaloby neexistovala, k uvedenému sťažovateľka uviedla, že skutočnosť, že fyzická osoba – podnikateľ prestane vykonávať svoju podnikateľskú činnosť a ukončí svoje živnostenské oprávnenie, nie je dôvodom zániku fyzickej osoby. Fyzická osoba a fyzická osoba podnikateľ je stále tou istou osobou, s rovnakým majetkom, s rovnakými právami a povinnosťami. Po zániku podnikateľského oprávnenia stráca táto fyzická osoba oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosť, ale táto fyzická osoba nezaniká, rovnako ako nezanikajú jej záväzky z podnikateľskej činnosti. Keďže je fyzická osoba a fyzická osoba podnikateľ tou istou osobou a ich majetkový

substrát nie je nijako oddelený, zodpovedá fyzická osoba podnikateľ za svoje záväzky celým svojím majetkom. Právny názor krajského súdu preto považuje sťažovateľka za arbitrárny a v zjavnom rozpore s právnym poriadkom.

12. Krajský súd v napadnutom uznesení tiež uviedol, že sťažovateľka v postavení žalobkyne mohla svoje námietky proti označeniu žalovanej uviesť v odpore proti platobnému rozkazu. V zmysle § 265 ods. 1 CSP je však právo na podanie odporu priznané len žalovanému. Aj tento právny názor krajského súdu je preto arbitrárny a v zjavnom rozpore s právnym poriadkom.

13. Krajský súd, ako aj okresný súd tak svojimi rozhodnutiami aprobovali stav, v ktorom je vydaný platobný rozkaz formálne nevykonateľný, čím zasiahli do práva sťažovateľky na prístup k súdu.

14. Sťažovateľka na základe prezentovanej argumentácie navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom by vyslovil:

„1. Základné právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo vlastníť majetok v zmysle článku 20 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 3Cob/77/2018-62 zo dňa 19.03.2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 7Cb/77/2017-46 zo dňa 24.08.2018 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 3Cob/77/2018-62 zo dňa 19.03.2019 a uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 7Cb/77/2017-46 zo dňa 24.08.2018 a zároveň vec vracia Okresnému súdu Vranov nad Topľou na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove a Okresný súd Vranov nad Topľou sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť Sťažovateľovi trovy konania na účet právneho zástupcu Sťažovateľov spoločnosti Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o.. IBAN: SK85 0200 0000 0026 6452 905J do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

15. Na základe výzvy ústavného súdu sťažovateľka upresnila, že za porušené práva označuje základné práva podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

16. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

17. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

19. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

20. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

21. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

22. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

23. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

24. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

25. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 152 ods. 4 ústavy) (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

III.

Posúdenie sťažnosti ústavným súdom

26. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia označených práv uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu, ktorým tento zamietol návrh sťažovateľky na opravu označenia žalovanej v záhlaví platobného rozkazu okresného súdu sp. zn. 7 Cb 77/2017 z 18. októbra 2017, ktorým bola žalovaná zaviazaná na zaplatenie sumy 118,20 € s príslušenstvom. Sťažovateľka namietala, že krajský súd, ako aj okresný súd postupovali v súdnom konaní nesprávne, pokiaľ v označení žalovanej nedoplnili údaj

o jej identifikačnom čísle v zmysle podanej žaloby aj napriek tomu, že ukončila podnikateľskú činnosť. Uvedený údaj totiž nezameniteľným spôsobom identifikuje žalovanú a bez uvedenia identifikačného čísla, resp. dátumu narodenia žalovanej, je predmetný platobný rozkaz nevykonateľný. Uznesenie krajského súdu považuje sťažovateľka za arbitrárne, pretože nevysvetľuje, prečo nepovažuje doplnenie identifikátora žalovanej za inú zrejmu nesprávnosť.

III.A K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu

27. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

28. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

29. Proti namietaným pochybeniam v rozhodovaní okresného súdu sa sťažovateľka mohla brániť podaním sťažnosti (čo aj využila), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.B K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu

30. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

31. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Zároveň je v súvislosti s namietaným uznesením krajského súdu potrebné pripomenúť, že ústavný súd nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu by bola opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

32. V súvislosti s námietkou sťažovateľky ústavný súd poukazuje na právne závery uvedené v náleze sp. zn. II. ÚS 576/2013, v ktorom uviedol, že výrazom snahy o vyváženie práva na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy na jednej strane a práva na právnu istotu založenú síce (objektívne) nesprávne prejavovým, ale predsa právoplatným súdnym rozhodnutím, je okrem iného aj ustanovenie § 164 Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 224 CSP, pozn.). Toto ustanovenie umožňuje súdu, ktorý rozhodnutie vydal, opraviť

v ňom aj bez návrhu „chyby v písaní, počítaní a iné zrejme nesprávnosti“. Kým pojmy „chyby v písaní“, resp. „chyby v počítaní“ sú pomerne jednoznačné, je pojem „iná zrejma nesprávnosť“ relatívne neurčitým pojmom. Už vzhľadom na systematickú úpravu nápravy inej zrejmej nesprávnosti spolu s chybami v písaní a počítaní je zrejme, že na jednej strane môže ísť len o také chyby, ktoré sú podobného druhu ako chyba v písaní alebo počítaní, na druhej strane musí ísť svojím obsahom o iné než písárske alebo počtárske chyby, ak k ich vzniku došlo okamžitým zlyhaním mechanickej alebo duševnej činnosti osoby, ktorá sa zúčastnila vyhlásení alebo vyhotovení rozhodnutia (porov. Rc 37/1969). Za zrejmu nesprávnosť v zmysle § 164 Občianskeho súdneho poriadku tak treba považovať rozpor medzi obsahom verejnomocenskej autoritatívnej vôle, ktorú súd svojím rozhodnutím v okamihu jeho vyhlásenia (vydania) prejavíť chcel a ktorej obsah je z dôvodov rozhodnutia bezpečne poznateľný, a obsahom samotného rozhodnutia ako prejavom tejto verejnomocenskej (autoritatívnej) vôle. Musí ísť o chybu súdu, nie účastníkov konania (súd preto nemôže postupom podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku odstraňovať nedostatky podaní účastníkov, ktoré zapríčinili nesprávnosť rozsudku; porov. aj 3 MCdo 21/2008).

33. Ústavný súd tiež konštatuje, že mu neprislúcha úloha interpreta podústavného práva a zásadne sa v tomto ohľade zdržuje zásahov do činnosti všeobecných súdov. Výnimku z tejto zásady predstavujú iba prípady, keď by interpretácia trpela takými významnými vadami (chybami), že by bola spôsobilá zasiahnuť aj do práv na ústavnej úrovni, napr. pokiaľ by interpretácia vykazovala znaky svojvôle. O taký prípad však v prejednávanej veci nešlo. Bez toho, aby ústavný súd podrobne citoval zo záverov krajského súdu v napadnutom uznesení, je toho názoru, že odôvodnenie je ústavne udržateľné, keďže krajský súd o návrhu sťažovateľky rozhodol v súlade so zákonom, a námietky sťažovateľky nemajú ústavnú relevanciu.

34. Ústavný súd svoj záver o ústavne udržateľných účinkoch napadnutého uznesenia krajského súdu zakladá tiež na právnej povahe tohto rozhodnutia, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na doplnenie označenia žalovanej o identifikačné číslo a ktoré (rozhodnutie) má procesný charakter.

35. K námietkam sťažovateľky je potrebné tiež uviesť, že sťažovateľka prejedikuje rozhodnutie exekučného súdu, keď automaticky predpokladá, že jej prípadný návrh na vykonanie exekúcie bude exekučným súdom v exekučnom konaní odmietnutý z dôvodu nedostatku označenia žalovanej. Uvedená námietka sťažovateľky je v súčasnosti v hypotetickej rovine, keďže z argumentácie sťažovateľky ani z predložených listinných dôkazov nevyplýva, že sťažovateľka už pristúpila k podaniu návrhu na vykonanie exekúcie.

36. K námietke sťažovateľky o pochybení krajského súdu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keď krajský súd uviedol, že sťažovateľka mohla svoje námietky uvedené v návrhu na opravu záhlavia platobného rozkazu uplatniť v odpore proti platobnému rozkazu, ústavný súd konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

37. K tomuto ústavný súd ďalej poukazuje na svoju judikatúru (napr. III. ÚS 228/06, III. ÚS 99/08, I. ÚS 53/2010, I. ÚS 216/2010), v zmysle ktorej v prípade, ak je namietané rozhodnutie všeobecného súdu správne (z hľadiska jeho výroku), potom vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (a pri inak správnom rozhodnutí) nemusí disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv. V danom prípade chybné konštatovanie krajského súdu o možnosti sťažovateľky v postavení

žalobkyne podať odpor proti platobnému rozkazu nemalo žiadny vplyv na správnosť ostatných záverov uvedených v napadnutom uznesení.

38. Navyše, ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany sťažovateľovi prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Posudzovaná vec takúto intenzitu zjavne nedosahuje, čo taktiež zakladá dôvod na jej odmietnutie z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (m. m. II. ÚS 297/2013, IV. ÚS 94/2014).

39. Na základe už uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkou uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia krajského súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. V súvislosti so sťažovateľkou namietaným porušením bližšie nešpecifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že v texte sťažnosti sťažovateľka neuviedla žiadnu sťažnostnú argumentáciu, ktorá by svedčila o tom, akým spôsobom/konaním malo dôjsť k porušeniu označeného práva sťažovateľky, resp. ktoré z práv uvedených v tomto ustanovení ústavy malo byť porušené. Keďže v tomto smere sťažovateľka svoju sťažnosť neodôvodnila a ústavný súd nezistil existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom a namietaným uznesením krajského súdu, s ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

41. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd uvádza, že keďže ústavný súd nepovažuje skutkové

a právne závery okresného súdu za arbitrárne ani za zjavne neodôvodnené, skutočnosti, ktoré sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, nesignalizujú, že by bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie prijať záver o porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, a preto aj v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

42. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu